ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια
ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Ἐκεῖ τί εἶνε ; ρώτησε. Κανένα μισοτελειωμένο ἔργο σας ;

Ὁ Λαμὲρ στενοχωρήθηκε.

— Ναί... βέβαια... ψιθύρισε.

Ἡ Ἰωάννα ἀντελήφθη τὴν στενοχώρια του κ' ἤγγιξε τὴν περιέργεια φούντωσε.

— Γιατὶ τόχετε σκεπάσει; ρώτησε.

— Ἄ. δὲν εἶνε τίποτε τὸ σπουδαῖο, ἀπάντησε ἀδιάφορα ὁ Λαμὲρ.

— Θὰ εἶνε κανένα γυμνό, εἶπε ἡ βαρώνη.

— Ναί... δηλαδὴ ὄχι... ὄχι...

— Μὰ γιατὶ ἀνησυχεῖτε ἔτσι ; Οἱ ζωγραφικοὶ πίνακες γίνονται γιὰ τὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου. Εἶνε καὶ αὐτοὶ σὰν τὰ ἔργα τῶν λογίων. Ἐμπρός, λοιπόν... Ξεθαρρεῦτε καὶ δεῖξτε μου τὸν πίνακά σας αὐτόν. Εἶμαι ἀνυπόμονη νὰ τὸν θαυμάσω. Θὰναι ἀσφαλῶς κάτι τὸ ἐξωφρενικό...

Ὁ Λαμὲρ ἐδίσταζε...

Μὰ ἔφτασε ἕνα κύτταγμα, ἕνα μονάχα βλέμμα τῆς Ἰωάννας, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ τὴν ὑπακούσῃ. Προχώρησε στὸν πίνακα καὶ τρά βηξε τὸ βελοῦδο ποὺχε ρίξει ἐπάνω σ' αὐτόν.

Αὐτὸ ἔφτασε.

Ἡ Ἰωάννα εἶδε τὴν εἰκόνα, μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα της, τὰ πόδια της λύγισαν καὶ θὰ σωριάζοταν κάτω, ἂν ὁ ζωγράφος δὲν πρόφταινε νὰ τὴν ἁρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του.

— Κυρία... κυρία βαρώνη, ψιθύρισε ταραγμένος, συγκινημένος, τί ἔχετε ;

Ἡ Ἰωάννα προσπάθησε νὰ συνέλθῃ, νὰ κρατηθῆ στὰ πόδια της, μὰ δὲν μπόρεσε.

Ὁ Λαμὲρ τὴν μετέφερε καὶ τὴν ἔβαλωσε μαλακὰ σ' ἕνα ντιβάνι.

Ὁ μικρός της εἶχε τρομάξει.

Ἡ βαρώνη ἄπλωσε τὸ χέρι της καὶ τοῦ χάιδεψε τὸ κεφάλι.

Ὁ ζωγράφος ἔστεκε μπρός της σαστισμένος. Τώρα δὲν ἀμφέβαλε πειὰ καθόλου. Ἡ γυναῖκα ποὺχε ἐρωτευθῆ τὸν ἐξάδελφό του, ἦταν ἡ βαρώνη Μορεσκάν...

Ἔξαφνα ἔτρεξε στὰ βάθη τοῦ ἀτελιέ του κ' ἔφερε στὴ βαρώνη ἕνα λικέρ. Τῆς τόδωσε, ἐνῶ τὸ χέρι του ἔτρεμε. Δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τῆς πῆ τίποτα. Τὴν ρώτησε μόνον:

— Εἴσαστε καλύτερα τώρα ;

Ἡ Ἰωάννα τὸν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε :

— Γιατὶ τὸ ἐκάματε αὐτό ;

Ὁ Λαμὲρ τάχασε.

— Κυρία... ἐτραύλισε.

Ἡ βαρώνη ἐστέναξε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι της λυπημένα.

Τὰ μάτια της εἶχαν βουρκώσει.

Τὸν κύτταξε πάλι μὲ καλωσύνη, μὲ εἰλικρίνεια καὶ τοῦ εἶπε :

— Γιατί ;

Ὁ Λαμὲρ θέλησε νὰ πῆ κάτι, νὰ δικαιολογηθῆ. Μὰ ἡ Ἰωάννα τὸν διέκοψε :

— Ἐλάτε, φίλε μου, μὴν προσποιεῖσθε. Γιατί ἐπιμένετε; Τὸ ἐκάματε σκοπίμως, δὲν εἶνε ἔτσι;

Ὁ Λαμὲρ χαμήλωσε τὸ κεφάλι του.

Εἶχε μετανοιώσει.

Τοῦρχοταν νὰ πέσῃ στὰ γόνατά της καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην.

Ἡ Ἰωάννα χαμογέλασε, πικρὰ θλιμμένα.

— Θέλετε νὰ μάθετε τὸ μυστικό μου ; τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε τίποτα.

— Ἔ, λοιπόν, ναί... Ἤμουν ἀκόμα παιδί... Ἡ καρδιά μου ἦταν ἐλεύθερη... Γνώρισα τὸν ἐξάδελφό σας καὶ τὸν ἀγάπησα. Τὸν ἀγάπησα πραγματικά, μὲ εἰλικρίνεια...

Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

Ἔπειτα τὸν ρώτησε :

— Ἀμφιβάλλετε γιὰ ὅ,τι σᾶς λέω ;

— Ὦ, ὄχι... ὄχι, δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου, σᾶς πιστεύω... ἀπαντήθηκε ὁ Λαμὲρ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλε μου.

Χαμήλωσε κατόπιν τὸ κεφάλι της καὶ συνέχισε μὲ φωνὴ βαρειὰ, λυπημένη :

— Δὲν ἤξερα πῶς ἦταν ἄρρωστος. Δὲν τὸ ὑποπτεύθηκα στὴν ἀρχή. Τὸν ἀγαποῦσα καὶ θὰ τὸν ἔπαιρνα. Ναί, θὰ γινόταν σύζυγός μου. Μὰ ἔξαφνα... ἔξαφνα ἔμαθα πῶς πέθανε. Ἄχ ! ἂν ἤξερατε τὴν ἀπελπισία μου, τὸν σπαραγμό μου. Ἤμουν σὰν τρελλή. Ἔτρεξα στὸ χωριό, ἔκλαψα ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφο του, δὲν ἤθελα νὰ ζήσω πειά... Πέρασε καιρὸς κατόπιν... Ἡ μητέρα μου παθαίνει νὰ μὲ παντρεψῃ. Εἶχε δώσει τὸν λόγο της στὸν βαρῶνο Μορεσκάν. Ἀναγκάστηκα νὰ ὑποκύψω... Μὰ δὲν τὸν ξέχασα... Δὲν τὸν λησμόνησα ποτέ... Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ σᾶς εἶδα—θυμοσαστε ;—ἔγινα ἄνω-κάτω. Τοῦ μοιάζετε τόσο !... Ἡ συγκίνησίς μου ἐκείνη σᾶς ὑποψίασε, τὸ κατάλαβα, ἔπειτα τὰ λόγια μου, ἡ ἐρωτήσεις μου. Εἴχατε ὡστόσο κάποια ὑμβολία καὶ σήμερα... σήμερα μοῦ παίξατε ἕνα πολὺ ἄσχημο πωχνίδι... Γιατὶ νὰ τὸ κάμετε ; Ἂν μὲ ρωτοῦσατε, θὰ σᾶς ἀπαντοῦσα, θὰ σᾶς ἔλεγα τὴν ἀλήθεια...

— Συγχωρῆστε με... Συγχωρῆστε με !... ψιθύρισε μὲ συντριβὴ ὁ Λαμὲρ.

Καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει, βαθειὰ συγκινημένος, ὅπως ἦταν, γονάτισε μπροστά της.

— Κυρία βαρώνη, ἐτραύλισε, ὁμολογῶ πῶς ἔκαμα μιὰ χυδαία, μιὰ πρόστυχη πράξη. Σᾶς ζητῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε... Σᾶς ἀκετεύω...

Ἡ Ἰωάννα τοῦδωσε τὸ χέρι της καὶ τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ καθίση πλάι της.

— Νὰ σᾶς συγχωρήσω, εἶπε. Μὰ δὲν μνησικακῶ ἐναντίον σας. Ἴσως νὰ βγῆ σὲ καλὸ αὐτό... Ποιός ξέρει ;...

Κυττάχτηκαν στὰ μάτια.

Τὰ δικά της ἦσαν βουρκωμένα.

Τοῦ Λαμὲρ ἦσαν ἐπίσης ὑγρά.

Τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν πάλι σ' ἕνα φιλὶ ἀτελείωτο...

Τὰ χέρια τους ἔτρεμαν...

Ἡ καρδιές τους χτυποῦσαν...

Ὁ μικρὸς βρίσκοταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ἀτελιέ, κυττάζοντας τὶς εἰκόνες, ἐντελῶς ἀφοσιωμένος σ' αὐτές.

— Εἰσθε ἥσυχη πειά ; τὴν ρώτησε ὁ ζωγράφος στενοχωρημένα, γιὰ νὰ πῆ κάτι.

Ἡ Ἰωάννα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του...

Ὁ Λαμὲρ ἔνιωσε τὸ αἷμα του νὰ ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι.

Βρισκόντουσαν σχεδὸν στόμα μὲ στόμα.

Τὰ δροσερὰ χείλη τῆς Ἰωάννας ἄγγιξαν σχεδὸν τὰ δικά του...

Μεθυσμένος, παραζαλισμένος, μὴ ξέροντας τί κάνει, ἔκλεισε τὰ μάτια του ἔσκυψε λίγο καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν !...

Ἡ Ἰωάννα τινάχτηκε πρώτη ὀρθή, ταραγμένη, ἔξαλλη...

Ὁ Λαμὲρ ὅμως ἦταν πειὰ σὰν τρελλός. Τὴν κράτησε στὴν ἀγκαλιά του, ἔτρεμε ὁλόκληρος, ἔκαιγόταν.

— Σᾶς ἀγαπῶ !... τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη. Λυπηθῆτε με... Σᾶς λατρεύω !...

Ἡ Ἰωάννα θέλησε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν πάλιν σ' ἕνα φιλὶ ἀτελείωτο...

. . . . . .

Ἕνας μῆνας πέρασε. Ἕνας μῆνας τρελλῆς ἀγάπης, ἕνας μῆνας εὐτυχίας καὶ γαλήνης γιὰ τὴν Ἰωάννα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τρικυμία τοῦ παρελθόντος, ποὺ τόσο τὴν εἶχε πικράνει ! Ἐλάτρευε τὸν Λαμὲρ. Τὸν ἀγαποῦσε γιατὶ τῆς θύμιζε τὸν ἐξάδελφό του, τὴν πρώτη της ἀγνὴ ἀγάπη, γιατὶ ἦταν συμπαθής, ἀξιολάτρευτος. Μιὰ μέρα ἔφυγαν γιὰ τὸ χωριό, ὅπου εἶχε πεθάνει καὶ ταφῆ ὁ Ζώρζ. Πῆγαν ἄνθη στὸν τάφο του, ἐτέλεσαν μνημόσυνο γιὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς του καὶ κατόπιν, ὅταν γύρισαν στὸ Παρίσι, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

Ἡ Ἰωάννα ἦταν πειὰ εὐτυχισμένη. Τὸ ἰδανικὸ τῆς εἶχε πραγματοποιηθῆ. Ἔπειτο ἀπὸ τόσας ἀτογοητεύσεις εἶχε βρῆ τὸν σύζυγο ποὺ τῆς ταίριαζε, σύντροφο λατρευτὸ κι' ἀξιαγάπητο γιὰ τὸ μεγάλο ταξεῖδι τῆς ζωῆς...

ΤΕΛΟΣ